

[Ninn Hansen.]

det indtryk, det egentlig drejer sig om, så camouflagen fra arbejdsministerens side gik altså ikke.

Et andet sted i denne bygning havde jeg for et par dage siden lejlighed til at veksle nogle ord med statsministeren om lovbehandlingen her i tinget. Mine betragtninger gik ud på, at man var stærkt i gang med at ødelægge mulighederne for et ordentligt lovgivningsarbejde. Der lægges op til et jaskeri, man risikerer, når regeringen vil fastholde det antal lovforslag, vidtrækkende og administrativt vanskelige, der er fremsat og vil blive fremsat, at det bliver umuligt at administrere dem, i særlig grad for kommunerne. Om disse bemærkninger har gjort noget indtryk på statsministeren, ved jeg ikke. Folketinget har selvfølgelig selv et ansvar. Statsministeren brugte før det udtryk, at han ikke ville finde sig i noget. Der bør også være grænse for, hvad folketinget bør finde sig i fra statsministerens og regeringens side. Den lovmængde, der vælter ind over os, kan ikke give en forsvarlig behandling. Man er gået i gang med en række forslag, skønt man ved, at det hele bliver usagligt og utilstrækkeligt lovgivningsmæssigt, og at man ødelægger administrationen.

Nu vil man altså gå i gang med landets virksomheder, der efter tilslutningen til EF har indstillet sig på, at nu skal de sikre og tilrettelægge en bedre produktion her i landet. Nu er det dér, man lægger uroelementet, et uroelement, der vil være permanent. Man kommer med et lovforslag, som statsministeren vil have igennem inden 1. juli. Finansministeren har jo i særlig grad givet udtryk for, hvad han mener om os andre. Jeg vil tro, finansministeren selv regner det for et skældsord, når han kalder os i det konservative folkeparti for reaktionære. Når det er finansministeren, der fremsætter den påstand, betragter jeg det som ridderslag.

Jeg ved jo, hvad finansministeren er ude på lovgivningsmæssigt. Vi kender det fra kildeskatten. Finansministeren har selv sagt, at han vil 100 pct. socialisere med det forslag her, at det er marxisme og det hele skal ændres. Jeg tror, det er noget helt andet. Det er en videreførelse af det kaotiske samfund, som ikke mindst finansministeren har skabt igennem en tidligere lovgivning, og det vil vi ikke være med til. Der er blevet

sagt fra flere, at vi skal tale lige ud, og statsministeren går foran og siger, hvad han ikke vil finde sig i. Vi vil altså heller ikke finde os i dette.

Hvad er det for en måde, statsministeren behandler os på? Der blev stillet en række centrale spørgsmål, i særlig grad af hr. Poul Schlüter. Ingen af dem blev besvaret. I stedet for kom der en polemisk bemærkning fra statsministerens side.

Statsministeren har ligesom vi andre læst sagkyndige folk skrive om det store spørgsmål, om det er ekspropriation, og der er brugt udtrykket „et brud på grundloven“. Arbejdsministeren svarede dertil, at professor Ole Epersen mener noget andet. Nu plejer Ole Epersen jo at gå rundt og sige, at han er i mindretal, og det vil han nok også erkende, at han er ved den lejlighed, hvis han skal tale om dem, der har særligt kendskab til disse spørgsmål. Men det er selvfølgelig noget, der burde have været undersøgt, ligesom spørgsmålet om pressens forhold burde have været undersøgt — det, som statsministeren siger først skal undersøges nu. Og hvad er det for et svar, statsministeren har til den professor, der har betegnet forslaget som grundlovsstridigt, en professor, som dette ting i 1950'erne anmodede om at være den særlig sagkyndige ved udarbejdelsen af en ny grundlov? Denne professor siger, at forslaget er grundlovsstridigt, og hvad svarer statsministeren over for denne påstand? At professoren vist må være ude af balance. Det er altså den debatform, statsministeren vil anvende.

Det er fremgået meget tydeligt af alle bemærkninger, der er kommet her, at dette er utilfredsstillende, og jeg vil spørge: hvorfor skal man så finde sig i det? Når der er et ønske om — også fra ministres side, det er jo udtalt — at man skal tale lige ud, så synes jeg også, man skal gøre det. Vi er måske for lidt tilbøjelige til herinde at tale så lige ud, at alle kan forstå det. Det hævdes jo, der er for mange omsvøb. Når forslaget er slet forberedt, når det har konsekvenser, som ingen kan overse, når der ikke er svaret på de mest centrale spørgsmål, så mener jeg, at behandlingen af dette lovforslag bør standses, og jeg vil gerne foreslå denne standsning i form af et *forslag om motiveret dagsorden*, som jeg gerne vil fremsætte på min gruppes vegne. Det lyder således: